

Ένα μαγικό καθέλο

στα

Εξάρχεια

ΠΕΔΙΟΝ
ΑΡΕΩΣ

ΠΑΡΚΟ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ

Τα παιδιά-δημιουργοί του βιβλίου:

Αντρέας Γκαζάνη
Γιάννης Γκαζάνη
Δημήτρης Μιχαήλ
Ελένη Γκαζάνη
Ερσέλα Πάγια
Ευγενία Λουλάι
Ζαΐρα Catiggay
Ηλιάννα Τσενόλι
Κωνσταντίνος Πέτρο
Μάρκος Μαρτίνι
Νερελίνα Μαρίνοβα
Ρόζα Σούσα
Σεμπάστιαν Πάγια
Τζόσουα Ναουνγκαϊάν
Τζούλια Τζαφεράι

Οι εκπαιδευτικοί:

Αθηνά Καρανάση
Έλενα Μολασιώτη

Θερμές ευχαριστίες στους:

Άρη Λάμπο (εικονογράφο)
Ζωή Καραμπίνη (αρχιτέκτονα)
Συνέλευση αυτοδιαχειριζόμενου πάρκου Ναυαρίνου
Αχιλλέα Σεβαστόπουλο
Γιώργο Σπηλιάκο
Κώστα Ποντικάκο (γεωπόνος, Πεδίον Άρεως)
Ιστορικό και Εθνολογικό Μουσείο
Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο
Και την
Κα Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου
που ήταν πηγή έμπνευσής μας

Επικοινωνία:

athinakaranasi@gmail.com
paparouna2011@yahoo.gr
τηλ.: 210 3827803

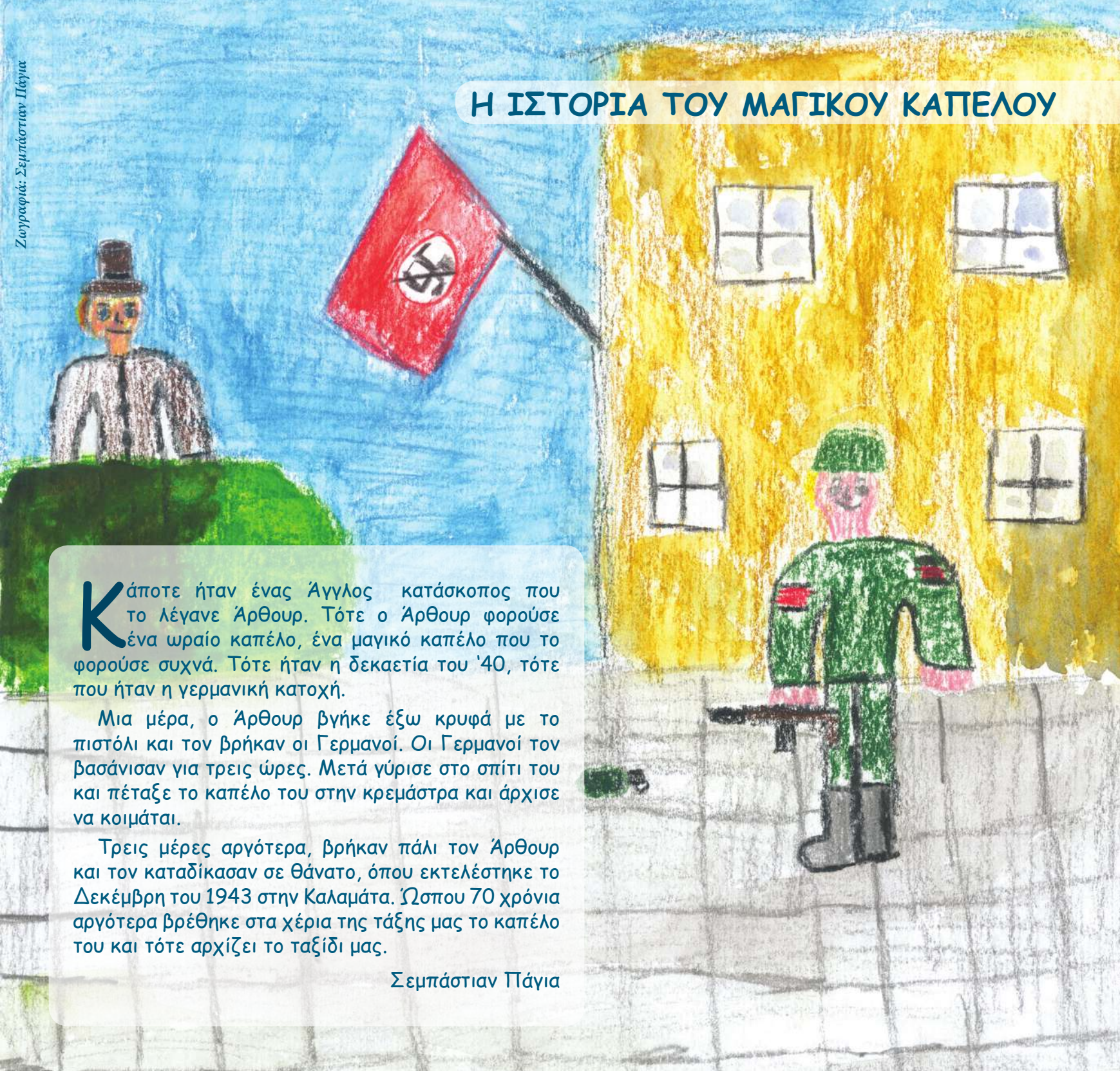
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΚΟΥ ΚΑΠΕΛΟΥ

Κάποτε ήταν ένας Άγγλος κατάσκοπος που το λέγανε Άρθουρ. Τότε ο Άρθουρ φορούσε ένα ωραίο καπέλο, ένα μαγικό καπέλο που το φορούσε συχνά. Τότε ήταν η δεκαετία του '40, τότε που ήταν η γερμανική κατοχή.

Μια μέρα, ο Άρθουρ βγήκε έξω κρυφά με το πιστόλι και τον βρήκαν οι Γερμανοί. Οι Γερμανοί τον βασάνισαν για τρεις ώρες. Μετά γύρισε στο σπίτι του και πέταξε το καπέλο του στην κρεμάστρα και άρχισε να κοιμάται.

Τρεις μέρες αργότερα, βρήκαν πάλι τον Άρθουρ και τον καταδίκασαν σε θάνατο, όπου εκτελέστηκε το Δεκέμβρη του 1943 στην Καλαμάτα. Ώσπου 70 χρόνια αργότερα βρέθηκε στα χέρια της τάξης μας το καπέλο του και τότε αρχίζει το ταξίδι μας.

Σεμπάστιαν Πάγια

Ο ΛΟΦΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΕΦΗ

Το καπέλο το βρήκαμε στον κάδο ανακύκλωσης έξω από το σχολείο μας. Το καπέλο μας έστειλε ένα μήνυμα που δεν το καταλαβαίναμε γιατί έγραφε αιγυπτιακά όπως: *🐾👤🏠🌟🌙🐉 αυτά ήταν όλα και από κάτω έγραφε ένα τρομαχτικό πράγμα, σαν ότι μπορεί να δούμε κάτι πολύ μεγάλο πράγμα μπροστά μας!

Το καπέλο άρχισε να μας μιλάει για την ιστορία του Στρέφη.

Κάποτε ήτανε ο Στρέφης με τη γυναίκα του. Όπως είχαν ξαπλώσει στο πάτωμα και ήθελαν να κοιμηθούν, ο Άρθουρ τους ξύπνησε. Ο Στρέφης τρόμαξε και είπε: «Αασαα!» και η γυναίκα του, του είπε: «Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου, πού είναι το δώρο μου;». ο Στρέφης της είπε ότι το έχει έξω. Μετά ο Στρέφης βρήκε ένα λόφο και άρχισε να φυτεύει πολλά λουλούδια. Μετά από ένα μήνα τα λουλούδια μεγάλωσαν και ο Στρέφης της είπε να κλείσει τα μάτια της, για να μπορεί να της δείξει το δώρο της. Η γυναίκα άνοιξε τα μάτια της και χάρηκε πολύ. Εκείνη τη στιγμή η μπαταρία του καπέλου τελείωσε και τα παιδιά συνέχισαν την εκδρομή τους.

Νερελίνα Νικόλοβα, Μάρκος Μαρτίνι

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Μια μέρα εγώ και όλα τ' άλλα παιδιά μαζί με την κυρία μας πήγαμε στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Η κυρία μας χώρισε σε τρεις ομάδες: τους συγγραφείς, τους ποιητές και τους ζωγράφους. Κάποιοι είχαν ντυθεί σαν τα παλιά χρόνια. Μαζί μας ήταν ο Άρθουρ και το μαγικό καπέλο. Ο Άρθουρ άρχισε να μας λέει μια ιστορία που είχε ζήσει και ήθελε να την μοιραστεί με κάποιον. Είπε, ότι το Αρχαιολογικό Μουσείο κάποτε ήταν ένα χωράφι που το είχε ένας γεράκος κι έχτισε το σπίτι του εκεί κοντά για να μπορεί καθημερινά να το φροντίζει. Αργότερα οι άνθρωποι έχτισαν το μουσείο και έβαλαν μέσα τα αγάλματα. Τα αγάλματα τα παλιά τα χρόνια ήταν άνθρωποι που ζούσαν στη χώρα των αγαλμάτων, την αρχαία Αθήνα, πάρα μα πάρα πολύ χαρούμενα μέχρι να γεννηθούμε εμείς. Ώσπου μια μάγισσα τους έκανε αγάλματα. Όταν γεννηθήκαμε εμείς τα αγάλματα έμειναν ακίνητα για πάντα μέσα στο μουσείο, για να τα βλέπουμε εμείς όποτε θέλουμε.

Ηλιάννα Τσενόλι,
Τζόσουα Ναουνγκαϊάν,
Νερελίνα Μαρίνοβα

Ο ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μια μέρα ο Άρθουρ πήγαινε προς το Λαπαθιώτη για να πιουν ένα καφεδάκι το βράδυ στις 9 η ώρα. Μετά εκεί που έπιναν το καφεδάκι τους, είδαν το μαγικό καπέλο του Άρθουρ που τον έψαχνε. Ο Άρθουρ το πήρε το φόρεσε και βγήκαν έξω για να πάνε στην πλατεία Εξαρχείων και εκεί στο δρόμο είδαν ένα γατάκι που είχε πέσει σε μια λακουβίτσα. Το σήκωσαν και το πήραν στο σπίτι του Λαπαθιώτη για να του δώσουν κάτι να φάει και να μην κρυώσει. Εκείνο το βράδυ ο Λαπαθιώτης έγραψε ένα ποίημα για να το αφιερώσει στο γατάκι.

Το γατάκι, το γλυκό

Γατάκι γλυκό που ήσουν μοναχό
και δεν έτρωγες και κρύωνες
εκείνο το βράδυ.

Τώρα που είσαι μαζί μου
θα σε προσέχω για πάντα
και δε θα σε αφήσω
ποτές απ' τη ζωή μου.

Αντρέας Γκαζάνη, Ερσέλα Πάγια

Η ΜΠΛΕ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

Η τάξη που είχε το μαγικό καπέλο θα πήγαινε μια εκδρομή με τη δασκάλα τους στην Μπλε πολυκατοικία. Τα παιδιά άρχισαν να πηγαίνουν στην Μπλε πολυκατοικία και όταν φτάναν καταρρακτώδης βροχή τους έπιασε. Και η Μπλε πολυκατοικία έγινε πλοίο και μετά τα παιδιά άρχισαν να φοβούνται.

Ξαφνικά εμφανίστηκε το μαγικό καπέλο και άρχισε να μιλάει και να μας λέει ότι παλιά ο Άρθουρ ήταν καπετάνιος σε ένα μπλε πλοίο. Μια μέρα που ο Άρθουρ θα έκανε ένα μακρινό ταξίδι, ένα τραγικό ατύχημα του συνέβη. Τον Άρθουρ τον πήγαν στο νοσοκομείο γιατί είχε πάθει αμνησία. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι χτύπαγε την κόρνα του πλοίου για βοήθεια. Μετά από καιρό ο Άρθουρ έγινε κατάσκοπος, γιατί είχε ξεχάσει ότι ήταν καπετάνιος. Τόσα τους είπε το μαγικό καπέλο γιατί είχε υποσχεθεί στον Άρθουρ να μην πει παραπάνω.

Τότε τα παιδιά και η δασκάλα τους γύρισαν στο σχολείο και λέγανε πως ήταν η ωραιότερη μέρα της ζωής τους. Και με τον καιρό και με την Μπλε πολυκατοικία όλα καλά, η Μπλε πολυκατοικία στη θέση της και ο καιρός τέλειος, είχε λιακάδα. Τα παιδιά πήγαν σπίτι τους και είχαν συμφωνήσει να μην πουν τίποτα σε κανέναν! Θα ήταν το μικρό τους μυστικό και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Τζούλια Τζαφεράι, Ευγενία Λουλάι

Ο ΑΡΘΟΥΡ, Η ΡΟΖΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Μια τάξη ντυνόταν σαν τα παλιά χρόνια. Αυτή η τάξη είχε ένα μαγικό καπέλο. Αυτό το καπέλο, ήταν το καπέλο του Άρθουρ. Αυτή η τάξη θα πήγαινε στη Ροζαλία και στα Εξάρχεια.

Η τάξη μας προχωρούσε αλλά και ο Άρθουρ ερχόταν μαζί μας. Αλλά η τάξη μας δεν το είχε καταλάβει. Όταν πήγαμε στην Ροζαλία είπε η δασκάλα μας: « Μπορούμε να δούμε πως είναι μέσα η Ροζαλία;». Εκείνος που δούλευε εκεί είπε: «Ναι, μπορείτε!». Αυτοί οι κύριοι ήθελαν να μας κεράσουν

πορτοκαλάδες . Η κυρία μας ήθελε να μας φέρουν 15 πορτοκαλάδες αλλά ο Άρθουρ είπε να μας φέρουν 16 πορτοκαλάδες. Εμείς και η κυρία μας αναρωτιόμασταν ποιος το είπε αλλά ήξερε ότι δεν είπαμε εμείς τίποτε. Ήπιαμε τις πορτοκαλάδες μας και μετά πήγαμε να φύγουμε αλλά τα μαγικό καπέλο μας είπε: "Σταθείτε να σας πω μια ιστορία για την κυρία Αυγούστα. Στα παλιά τα χρόνια οι γονείς

των παιδιών , τους έλεγαν ,ότι αν δεν φάνε το φαγητό τους θα φωνάξουν την Αυγούστα να έρθει να τα φάει. Αν φάνε το πλιγούρι τους δεν θα φωνάξουν την κυρία Αυγούστα!».

Μετά που ακούσαμε την ιστορία, πήγαμε στα Εξάρχεια μαζί με το μαγικό καπέλο. Αν δεν πηγαίναμε μαζί με το μαγικό καπέλο θα χανόμασταν στο δρόμο. Γιατί το μαγικό καπέλο μας λέει το δρόμο.

Μετά όταν πήγαμε στην πλατεία Εξαρχείων, το μαγικό καπέλο ήθελε να μας πει κι άλλη μια ιστορία για τα παιδικά χρόνια του Άρθουρ και για τον πατέρα του, τον Βασίλη. Τελικά δεν μας είπε αλλά με την κυρία μας ακούσαμε τραγούδια.

Δημήτρης Μιχαήλ, Γιάννης Γκαζάνη

ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Μια φορά ήταν ένα αγόρι που το λέγανε Μάρκο. Μια μέρα ο Μάρκος βρισκόταν στο Πολυτεχνείο, όπου εκεί χιλιάδες φοιτητές διαδήλωναν κατά της χούντας. Ξαφνικά άκουσε μια δυνατή βοή. Τότε είχαν μπει οι χουντικοί και ο Μάρκος άρχισε να τρέχει, ώσπου έφτασε στη βιβλιοθήκη. Τότε είδε ένα εξερευνητή που έψαχνε κάτι σ' ένα βιβλίο και του είπε ότι ήρθαν οι χουντικοί. Αμέσως ο εξερευνητής τον ρώτησε που είναι το σπίτι του. Ο Μάρκος είπε ότι είναι στη Σουλτάνη και έτρεξαν αμέσως προς την πόρτα.

Στους δρόμους είδαν ανθρώπους να τρέχουν, κάποιους χουντικούς να δέρνουν φοιτητές και μετά όταν έφταναν στο σπίτι του Μάρκου, είδαν εμένα και είπαν:

- Ποιος είσαι εσύ;
- Είμαι το μαγικό καπέλο.
- Και πώς μιλάς; Έλα θα τα πούμε στο σπίτι!

Όταν μπήκα στο σπίτι του Μάρκου αμέσως ρώτησα τον εξερευνητή τι έψαχνε στο βιβλίο και μου είπε:

- Έψαχνα ένα βιβλίο εκτελεσμένων αντιστασιακών της κατοχής του 40.

Και του λέω:

- Μήπως βρήκες δύο ονόματα, ένα αγγλικό και ένα ελληνικό;

Και μου λέει:

- Φυσικά το αγγλικό ήταν Άρθουρ και το ελληνικό Αυγούστα!

Αμέσως άρχισα να κλαίω. Ο Μάρκος, όταν έγινε μεγάλος, έδωσε όλα τα στοιχεία στα παιδιά του.»

Σεμπάστιαν Πάγια

Όλα τα παραπάνω μας τα αφηγείται το μαγικό καπέλο.

ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ

Πριν φύγουμε για το πάρκο Ναυαρίνου το μαγικό καπέλο μας είπε μία ακόμη ιστορία: « Μια φορά κι έναν καιρό που ο Άρθουρ ήταν μικρός πήγε στο πάρκο Ναυαρίνου να παίξει με την μπάλα του. Όταν έπαιξε με την μπάλα του πήγε να δει όλα τα λουλούδια του πάρκου. Τότε είδε τον μπαμπά του το Βασίλη να φυτεύει και να ποτίζει. Ο Άρθουρ όταν μεγάλωσε λίγο άρχισε να πηγαίνει κάθε μέρα στο πάρκο γιατί του άρεσε να φυτεύει και να ποτίζει».

Μετά πήγαμε στο πάρκο Ναυαρίνου και συναντήσαμε τον μπαμπά του Άρθουρ τον κύριο Βασίλη, ο οποίος πάνω του φορούσε το μαγικό καπέλο.

Ο κύριος Βασίλης μας χώρισε σε δύο ομάδες, τους φυτευτές και τους ποτιστές. Μετά φυτέψαμε

ντομάτες, μελιτζάνες και οι ποτιστές τους έριξαν νερό.

Όταν τα κάναμε όλα αυτά, ο κύριος Βασίλης μας έδωσε ένα σακί με χώμα και σπόρους καρπουζιού, πεπονιού και ηλιόσπορους. Όταν τα φυτέψαμε ο Άρθουρ μας έστειλε ένα μήνυμα που έλεγε να φυτέψουμε τους σπόρους της Αγάπης αλλά στα αγγλικά, «sow the seeds of love, Ar.» - μας το έστειλε στα αγγλικά γιατί ο Άρθουρ είναι Άγγλος- τρεις λέξεις, «έλυτρα ,θαλπωρή, Θάλεια» και ηλιόσπορους.

Ύστερα πήγαμε στην παιδική χαρά του πάρκου, μας έδωσαν μπισκότα με διάφορες γεύσεις και παίξαμε.

Τους ηλιόσπορους τους φύτεψαν οι συμμαθητές μου στο Πεδίον του Άρεως όταν εγώ ήμουν άρρωστος.

Δημήτρης Μιχαήλ, Ελένη Γκαζάνη

...και κάτι για το τέλος

Ιστορία! Αθήνα, Εξάρχεια. Μια πόλη και μια γειτονιά γεμάτες από ιστορία. Μνημεία, κτίρια, χώροι που αποτυπώνουν τη διαδρομή της χώρας.

Πώς θα αγαπήσουν οι μικροί μαθητές το μάθημα της ιστορίας και θα κατανοήσουν το ιστορικό γίνεσθαι και την εξέλιξη του πολιτισμού και της κοινωνίας; Η απάντηση είναι μία: με βιωματικό τρόπο.

Το σκηνικό είναι έτοιμο. Ακρόπολη (4.000π.Χ-σήμερα), Λόφος Στρέφη (1840-1924), Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο (1866), οικία Ναπολέοντα Λαπαθιώτη (1920), Μπλε πολυκατοικία (1935), πλατεία Εξαρχείων (1940), Πολυτεχνείο (1973), πάρκο Ναυαρίνου (σήμερα), Πεδίο του Άρεως (σήμερα).

Έμενε μόνο να αναδυθεί η περιέργεια και να κινητοποιηθούν οι αισθήσεις των μαθητών. Ένα λευκό χαρτί στον τοίχο με την ημερομηνία 4.000π.Χ, ένα ογκώδες βιβλίο - λεύκωμα με φωτογραφίες της Αθήνας του 19ου αι.(δωρεά του Ιστορικού και Εθνολογικού Μουσείου) αφημένο σε ένα άδειο θρανίο σε μια γωνιά της τάξης κι ένας καλόγερος με μερικούς σκούφους, στάθηκαν η αφορμή για το ξεκίνημα της περιπλάνησής μας. Το κοινό στοιχείο τους η εξέλιξη και η μεταμόρφωση.

Το χαρτί γέμιζε σιγά σιγά με τρισδιάστατες φωτογραφίες της Ακρόπολης και τις μεταβολές που είχε από το 4.000π.Χ έως τις μέρες μας. Ακούσαμε αρχαία ελληνική μουσική, δανειστήκαμε τη μουσειοσκευή από το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης και ντυθήκαμε όπως οι αρχαίοι Έλληνες.

Η περιπλάνησή μας δεν θα μπορούσε να έχει μόνο πραγματικά και ιστορικά στοιχεία, γιατί τα παιδιά γρήγορα θα κουράζονταν και θα έχαναν το ενδιαφέρον τους. Απαραίτητο λοιπόν ήταν να χρησιμοποιήσουμε το παρामीθι κι ένα “μαγικό” στοιχείο, που θα τα εξέπληττε.

Ένα τέτοιο μαγικό αλλά και ενδυματολογικό σήμα κατατεθέν για την κάθε ιστορική περίοδο που συζητάμε είναι το καπέλο.

Στο ξεκίνημα τα παιδιά έφεραν τα δικά τους καπέλα, εμπνεύστηκαν και υποδύθηκαν ρόλους φωνώντας τα, όπως: μέλισσες, σκιέρ, πριγκίπισσες, κλέφτες, πιανίστες, ραλίστες, καομπόισσες. Συνειδητοποίησαν ότι το καπέλο έχει τη μαγική ικανότητα να σε ταξιδεύει και να σε μεταμορφώνει.

Ένα αποκρίατικο καπέλο μάγου που βρέθηκε τυχαία σ’ ένα παιδικό πάρτι έμελε να γίνει ο οδηγός μας. Πώς όμως το καπέλο θα ερχόταν στα χέρια των μαθητών; Ένα μικρό πακέτο κατέφθασε στο σχολείο μας! Ο φύλακας μας το παρέδωσε πριν από την πρώτη μας έξοδο. Μέσα είχε μία πυξίδα. Η πυξίδα μας οδήγησε στον κάδο ανακύκλωσης έξω από το σχολείο, όπου «μαγικά» εμφανίστηκε το καπέλο.

Το μαγικό πλέον καπέλο, έφερε κι ένα μήνυμα που προέτρεπε τα παιδιά να ανοίξουν τις αισθήσεις, την καρδιά και το μυαλό τους και να συνδιαλέγονται με τα διαφορετικά ιστορικά και κοινωνικά περιβάλλοντα.

Το καπέλο οδήγησε τα παιδιά στο λόφο του Στρέφη ν’ αγναντέψουν από ψηλά, να εντοπίσουν τα ιστορικά κτίρια, να διακρίνουν το φυσικό και το αστικό τοπίο, να προβληματιστούν για την έλλειψη πρασίνου, αλλά και να φανταστούν το ζεύγος Στρέφη και την αγάπη του Στρέφη προς την γυναίκα του, όπου της χάρισε το λόφο ως δώρο γενεθλίων της.

Στο Αρχαιολογικό Μουσείο το καπέλο μεταμορφώθηκε σε φεσάκι και μαντήλι κι έκανε τα παιδιά να ταξιδέψουν στην εποχή της θεμελίωσης του Μουσείου (1866). Τα ποιήματα, οι ζωγραφιές και οι αυτοσχεδίασμοί των ομάδων, μας πήγαν στην εποχή της κυκλοφορίας της εφημερίδας του «Μικρού

Ρωμιού», τότε που στα Εξάρχεια υπήρχαν ακόμα φουστανέλες και ταγάρια.

Στην οικία του Λαπαθιώτη(1920), το καπέλο έγινε ημίψηλο, καπελινό-και όλη η τάξη χόρεψε βαλσάκι, κάθισε στα σκαλιά του εγκαταλελειμμένου σπιτιού, διάβασε τα ποιήματά του και σιγοτραγούδησε το ποίημα του ποιητή «γυρεύω πάντα το φιλί...», αναζητώντας παράλληλα κάποιο γατάκι που κάποτε ο ποιητής βρήκε και περιέθαλψε...

Στη Μπλε Πολυκατοικία το ζευγάρι που μας ταξίδεψε στην εποχή του ‘30-‘40, έμαθε για το ξέσπασμα του πολέμου, ακούσαμε τη Βέμπο να τραγουδά και τη φωνή της ν’ ανεβαίνει την πενταόροφη σκάλα, τους ενοίκους ν’ ακούν τη σειρήνα του πολέμου και να κοιτούν φοβισμένοι, αλλά και αποφασισμένοι να διώξουν τον κατακτητή μέσα από τα παράθυρα- φινιστρίνια πλοίου.

Η τέταρτη έξοδος συνδυάστηκε με την ιστορία της Ροζαλίας και την Πλατεία Εξαρχείων, την εποχή της κατοχής. Οι ήρωες και οι ηρωίδες μας φόρεσαν τους μπερέδες, τα ψαθάκια και τα τσόχινα καπέλα, κοίταξαν την πορτούλα του σπιτιού της Αυγούστας (αντιστασιακή που εκτελέστηκε το 1943 στην Καισαριανή) και διάβασαν αποσπάσματα από το βιβλίο «Ο καιρός της σοκολάτας» της Λότης Πέτροβιτς- Ανδρουτσπούλου, φώναξαν «ΟΧΙ» κι άκουσαν τραγούδια της Σοφίας Βέμπο.

Επόμενος ιστορικός σταθμός το Πολυτεχνείο. Δεν ήταν Νοέμβρης αλλά Απρίλης όταν φθάσαμε. Με το μαγικό καπέλο φορεμένο πάνω από μυτερούς γιακάδες και παντελόνια «καμπάνα», μίνι φούστες και φουλάρια, συναντήσαμε μία αρχιτέκτονα που μας ξενάγησε και μας αφηγήθηκε την ιστορία του Πολυτεχνείου, μας πήγε στην βιβλιοθήκη της αρχιτεκτονικής όπου υποδέχτηκαν τα παιδιά με ιδιαίτερη χαρά, είδαμε υλικό από τη νύχτα που εισέβαλε το τανκς στο χώρο, χαϊδέψαμε το γλυπτό κεφάλι, προσφέραμε λουλούδια και συνειδητοποιήσαμε πόσο επίκαιρα είναι τα συνθήματα των φοιτητών του ‘73.

Φθάσαμε στο σήμερα, φορέσαμε όλοι τα σημερινά μας καπέλα και ξαμοληθήκαμε να φυτέψουμε, να σκαλίσουμε και να ποτίσουμε «σπόρους αγάπης» στο πάρκο Ναυαρίνου και στο Πεδίο του Άρεως, με τη βοήθεια ενός κηπουρού και ενός γεωπόνου. Μάθαμε πόσο σημαντικό είναι να παλεύουμε και να αγωνιζόμαστε για πράγματα που αγαπάμε και βέβαια, παίξαμε με την ψυχή μας.

Το υλικό ήταν πλούσιο, μουσικές εποχές, αναγνώσματα, ποιήματα, χάρτες, γκραβούρες, πολλές φωτογραφίες, υλικό από το internet, λευκώματα, αυτοσχέδια καπέλα και κοστούμια για κάθε εποχή-επίσκεψη.

Πριν από κάθε επίσκεψη ο κύκλος των παιδιών άκουγε και έβλεπε υλικό για τα ιστορικά και κοινωνικά στοιχεία της κάθε εποχής. Μετά από κάθε επίσκεψη το ζητούμενο ήταν να μπλέξει το ιστορικό με το παραμυθένιο. Η ανταπόκριση ήταν χειμαρρώδης. Οι μαθητές έγγραφαν και ζωγράφιζαν με ζήλο και τα πράγματα απέκτησαν μεγαλύτερο ενδιαφέρον όταν τα παιδιά εφήυραν τον κεντρικό ήρωα, ιδιοκτήτη του μαγικού καπέλου, τον Άρθουρ. Ο Άρθουρ ήταν ένα ξένος που αγάπησε τα Εξάρχεια, αγωνίστηκε για ιδανικά κι έμαθε στα παιδιά να ρωτούν, να ανακαλύπτουν, να συνεργάζονται, να δημιουργούν, να μαθαίνουν, να χαίρονται, να ονειροπολούν και να πιστεύουν στα παραμύθια, κλείνοντας με νόημα το μάτι στους μεγάλους.

ΕΙΔΙΚΗ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΔΡΑΣΕΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
αειδίκευση στην κοινωνία της γνώσης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ